

Grafică: Viorel – Valeriu Coroceă

Tehnoredactare: Mioara Băluță

Coperta 1 – Iancu Săndel, „Între oglinzi”

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
COROCEA, VALERIU

Între oglinzi / Viorel Valeriu Coroceă ; pref.: prof. dr. Jana
Gavriliu. - Bacău : Rovimed Publishers, 2016
ISBN 978-606-583-575-7

I. Gavriliu, Jana (pref.)

821.135.1-1

ROVIMED PUBLISHERS

Războieni Nr.8/B/17/600031, Bacău, România

Tel.: (+4234) 537 441

Fax.: (+4234) 515 300

e-mail: editura@rovimed.com

www.rovimed.com

Viorel-Valeriu COROCEA

ÎNTRE OGLINZI

 **ROVIMED
PUBLISHERS**

Cuprins

Petre Isachi, Antiprefață/ antipostfață	5
Hurducăiala (in)voluntară	27
Situația existențială a păunului năpârlit	45
Evei	59
Ocupații rurale	89

**Babilon: „MANE, TEKEL, FARET“
(am văzut, am cântărit, am hotărât)**

Dintr-un prinos
al dragăței alerte
chiar învățam reducerea-n absurd?

Simțitul bun
și ignorant
la babuini le mai provoacă rut?

Trăd

Am ridicat pedala
pentru a inventa elita
ocazie a neamului
de a-și fi fișii sceptici

Am inventat Acula
contribuție la saltarea speciei?

Aș putea începe și termina cu tine

Aș putea începe cu hăituirea istorică a omului
Cu hămesirea nomadă de patimi și forme
Cu încercările roșii din argila primordială
Aș putea termina într-o cameră goală

Te-aș putea purta prin zarva ancestrală
Prin nevrotice spasme din cămărilor somnului
Prin coșmaruri ce-adună imagini diforme
Aș putea, deci, începe cu stridențele omului

Risipit în momentul ființei stinghere
Adunat mai apoi din selecții savante
Intrigat de misterul atâtor unghere
Rătăceam prin sordide duminici vacante

Părăseam, rând pe rând, ale vieții imbolduri
Consecvent și grăbit într-o lume gentilă
Sentimente bolnave atârinate la șolduri
Fluturi mulți, călușari, alergare debilă

Și spaghetti, confecții-n speranțe neroade
Agitat în ospiciu, mai vindeam indulgențe
Ora zilei trecute, greul nopții ce roade
Hamul ud și can-can-ul unei grave demențe

Instabil, la cutie-mi serveam la dejun
Gânduri hâde, înecate în pilule de viață
Îmbâcsite de fumul lasat în ajun
Frontispiciu-mi marcat doar de cuburi de gheață

Nu mai știu cum a fost, nu mai știu dac-a fost
Nu mai vreau să m-agit să mă ducă la post
Și cuvintele cad fără rost, fără rost
Ne-am uzat prin severele prețuri de cost

Citadin fapt concret sau, cumva, rest anost
Aș putea termina cu istoria retorică a omului
Aș putea începe și termina cu tine.

Idiotul

Biet idiot cernit de-a zilei clisă
Îmi târâiam incerta existență
calvarul de excroc în penitență
prin poarta ce-ai uitat-o larg deschisă.

Și clătinat ca Iov de mârșăvie
las banul ca să cadă în pahar
pentru trădarea care o să vie
și râd scârbit, și iar trișez la zar.

Îmi ruginesc și cuiele pe cruce
și ploaia-mi umple gura de cocleală
nu știu pe unde și-n ce fel m-oi duce
și dacă vei deplânge a mea sminteală.

Te-am căutat în urbe pe la cozi
și-am întrebat pe la agenți de stradă
gândind că ai plecat în promenadă
dar m-au privit ca niște bieți nărozi

Le-am explicat cu multă-ngăduință
că-mi trebuiești deși nu ai culoare
c-am părăsit demult o locuință
că sunt bolnav că nu mai am scăpare.

Am încercat la morgă și la Sfat
în tribunal în piață și la gară.

Când m-am trezit eram legat de pat
voiam să scriu cum e după gargară
cum te tratează după trebuință...

Dar mi s-a spus că eu doar te-am creat
că nu există-asemenea ființă
că mi-ar mai trebui o referință
din vremea când am fost încorporat...

Și am căzut din nou în neființă!

Gol

I

plat în nemișcare
obscur contur carnal
mirific spectru anonim
sublim verdict de ideal

Un semn gigant de întrebare.
Cum va fi ea și-n ea ce-i oare?
Același murmur estival
vizând aceeași deprimare...

II

Antic refren de Paradis
nevinovată și tentantă
grăbită-n aerul impur
eterna Evă alungată
lăsa o dâră de parfum...

Atâta-i ea, un simplu vis!

III

Libertatea e mai presus de înțelegerea mea
sau a ta.
Căutați giranți pentru fiecare clipă,
nu plecați la drum fără asigurări sociale,
închideți gazul, limitați omul,
pârâți-i demersul spiritualizării

IV

Veneai

cu maiestruozitatea omului care trecea
te duci
mai treci?
pe când?

cumpăna își dăinuiește fântâna

încerci

mai du-te!

dacă știi că împinsul asudă năvalnic

mai vino

cum doar tu și cu mine luăm de știm

curba vieții

prăvalnic

* Fericirea e o chestie suspendată pe care o
apucă cel ce sare mai sus.

Casa albă

de nebuni

am clădit pe culmi
fața vărului am uns
cu un gând ascuns
pietre am cărat cu mitra
să îngrop ispita
singur am zvârlit în hău
tot norocul meu
foc am pus la temelie
să fac sihăstrie

singur am rămas pe culme
dincolo de lume